

[A fehér király](#) megjelenése óta majdnem tíz év telt el, [Dragomán György](#) nem hamarkodta el a regényírást – az eltelt kilenc évben kb. négy évet dolgozott a Máglyával, de közben írt két kötetnyi novellát is.

Nagyon fajsúlyos olvasmány a Máglya, de gyorsan tegyük hozzá, hogy nem mindegy, ki és mikor olvassa el. Előző regénye a mai, főleg erdélyi magyar harmincasoknak okozhatott katartikus élményt, s kicsit az az érzésem, hogy a Máglya is ennek a nemzedéknek kerül elsősorban a könyvespolcára.

Emma az új osztálytársak között nem lel barátokra, életét belengi egyfajta kitaszítotttság az árvasága, illetve a furcsa nagymama és a még titokzatosabb, csak a nagymama visszaemlékezéséből megismert nagypapa miatt. A nagymama visszaemlékezései egy külön vonalat képviselnek a regényben, időről időre visszamegyünk a gyermekkorába, ahol nagyon durva dolgok történtek – van egy „holokauszt-szál” is a könyvben, megdöbbenőek a nagymama monológjai.

A kis Emma által elmeséltek a rendszerváltás környékén játszódnak, a véres napok emléke még nagyon friss – osztálytársa az ikertestvérét veszítette el, mellőle lőtték le –, a felnőttek azzal gyanúsítgatják-vádolják egymást, hogy az meg amaz volt besúgó, a boltok polcai hirtelen megtelnek.

A bűnösök felemelkedése

A Máglya ettől is háborzongató olvasmány: a rendszerváltás óta eltelt negyedszázadban egyszerűen elsikkadt, elmulasztódott, illetve elhalasztódott a szembenézés a közelmúlt súlyos bűneivel.

Úgy nőttek fel az Emma-féle kamaszok, hogy hozzászórtak ahhoz, senkit nem voltak felelősségre a lelőtt vagy agyonvert fiatalokért, családapákért és gyerekekért, hogy a besúgókból üzletemberek lettek, a magukat mindentudónak gondoló, meggyőződéses, túlbuzgó egyénekből lett „politikuskok” és „nagyemberek” a maguk igazsága nevében ítékeztek sorsok és közösségek, sokszor ártatlan öregemberek felett.

Erdélyi máglyák emlékezete

[Dragomán György](#) különleges hang a magyar irodalomban – habár még a rendszerváltás előtt, kamaszként került Magyarországra, az akkori évek annyira erős nyomot hagytak benne, hogy ezek A fehér királyban és a Máglyában is visszaköszönnek. Ízig-vérig erdélyi – néha rácsodálkozom arra, hogy a magyarországiak mégis mennyire szeretik a könyveit –, annak is vallja magát, ugyanakkor meglehetősen pesszimista, Franz Kafka-i képeket, történeteket hordoznak a regényei.

A Máglya egyszerre szimbolizálja a magunk mögött hagyott, felégetett, de nyomát örökre itt hagyó kommunizmust, a holokausztot, a középkori boszorkányégetéseket, illetve azt, hogy ha szimbolikusan vagy rituálisan el is égetünk valamit, nem igazán tudunk megszabadulni tőle. A felsorolt dolgok ilyenek, sajnos genetikailag is belénk épültek, lehetetlen megszabadulni tőlük.

A mi bűneink

Nem a mi generációnk követte el, de a mi nemzedékünknek is vannak vagy lesznek olyan

bűnei, amit ugyanígy fog kezelni a történelmi emlékezet. Ha egyáltalán fog emlékezni még valaki, ha a mai generációk individualizmusa és önteltsége nem okoz teljes társadalmi amnéziát.

Lebilincselő, kitűnő olvasmány a Máglya. Tartok attól, hogy sok lesz a nem feltétlenül dicsérő szó, mert a jó könyvek általában erről ismerszenek meg. Illetve arról, hogy még a budira is magaddal viszed őket.

A könyvbe az író honlapján [beleolvashatsz.](#)

[Dragomán György](#) : *Máglya*. Magvető Kiadó, Budapest, 448 oldal, 2014